

Johannes 17:2 en 3

Gezang 5:1 en 2

Psalm 2:7

Psalm 30:3 en 8

Psalm 22:13

Psalm 40:2

Lezen: Johannes 16:25-17:3 – Tekst: Johannes 17:2-3

Ds. W. Meijer, Tholen

Gemeente,

Voordat we van tafel gaan, is het onze gewoonte dat wij bidden, nietwaar?! Dat is dan niet alleen onze gewoonte, maar ook die van Jezus en Zijn discipelen.

Een lang gesprek heeft er plaatsgevonden. Hun vieren van het Avondmaal, heeft wel iets langer geduurd, dan dat wij gewend zijn tegenwoordig. Het is een maaltijd geworden met diverse gangen, maar ook verschillende gespreksonderwerpen. En tijdens die gesprekken was het niet alleen Jezus Die aan het Woord was. Regelmatig maakten de discipelen ook een opmerking, of stelden een vraag.

Allerlei vergelijkingen heeft Jezus gemaakt, over Wie Hij is, wat Hem te doen stond. vergelijkingen zoals in hoofdstuk 14 bijvoorbeeld: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Of in hoofdstuk 15: Ik ben de ware Wijnstok. Hij heeft erover gesproken wat het betekent: wel of niet aan die Wijnstok verbonden te zijn.

Hij heeft meerdere keren gesproken over Zijn weggaan, het gaan naar Zijn Vader, terug naar Huis. Maar ook over de komst van Zijn Vervanger, zou je kunnen zeggen, over de komst van de Heilige Geest, de andere Trooster. En als Jezus dat alles gezegd heeft, terwijl Hij met Zijn discipelen, met name de elf discipelen – Judas is al weggegaan – kunnen Zijn discipelen aan het einde van hoofdstuk 16 niet anders dan belijden: Nu weten wij het! Namelijk: Dit weten wij, dat U alles weet. En als dat zo is dan kan het niet anders, dan dat U komt van God.

Geloof u het nu?

Het lijkt wel dat Jezus zegt: Hè, hè, eindelijk... Geloof u het nu eindelijk?

Wel, dan heb ik nog iets te zeggen...

Straks – of eigenlijk nu al, in dit komende uur, het uur van lijden en sterven, Want daar spreekt Jezus dan over. Straks, in dit komende uur, dan zult u allen verstrooid worden. U zult Mij alleen laten, ook al ben ik niet alleen, want Mijn Vader is bij Mij. Maar wat er ook nog komt, dit moet ook nog gezegd worden: Uiteindelijk... zal de overwinning er zijn!

En als dat gezegd is, wordt het stil.

Voordat we van tafel gaan, is het immers de gewoonte – een goede gewoonte – om in gebed te gaan. Zo ook hier, bij Jezus. Een gebed, waarin het gaat om de verheerlijking van de Vader en de Zoon.

Zo mag het gebed beginnen en daar mag het in eindigen. Al is het wel een heel bijzondere verheerlijking. Want, hoe gaat de Vader Zijn Zoon verheerlijken?

Dat is in de verhoging, zoals Jezus het meerdere malen in dit Evangelie noemt. De verhoging, zoals ooit in de woestijn de slang verhoogd werd. De koperen slang op een houten paal. Zo zal de Zoon des mensen verhoogd worden. Zo zal Jezus verhoogd worden, aan een houten paal, aan een kruispaal. Hierin, en hierdoor zal Hij Zijn Vader verheerlijken. Door te doen wat Zijn Vader Hem te doen had gegeven.

Maar nu horen we met name wat Jezus hierna bidt (in vers 2 en 3).

In dit dankgebed, en tegelijk, in deze voorbede.

En als je dan meekijkt, gemeente, met wat Jezus in vers 2 bidt, verwonder je dan vooral. Want het verheerlijken van Hemzelf, en het verheerlijken van Zijn Vader, gaat niet buiten ons om. Reden om ons te verwonderen.

Deze woorden moet je eigenlijk even herkauwen, in stille verwondering lezen, en nog eens lezen, om iets er van te leren verstaan.

Wat een wonder gaat hierachter schuil – of komt erachter tevoorschijn. Die eer en heerlijkheid van God, die blijft niet bij God, maar die komt ons ten goede.

Kijk mee, gemeente, zo wil de Heilige Geest werken. Hij wil dat we meekijken, in geloof. Want anders zie je het wonder niet, zie je niet dat hier gebeden wordt.

Jezus' gebed wil ervoor zorgen dat Gods heerlijkheid ons ten goede komt, dat het zal dienen tot ons eeuwig heil, tot eeuwig leven.

En daarom dankt Hij allereerst nu God (in vers 2), Zijn Vader, dat Hij Hem macht gegeven heeft over alle vlees. Hij, Die verhoogd staat te worden, Die

straks aan het kruis zal hangen. Ontledigd, de diepste vernedering zal ondergaan die een mens maar aangedaan kon worden – puur menselijk bekeken. Aan een kruis, ontdaan van alle menselijkheid, geslagen, bespot, uit het leven weggehoond – zo zal Zijn weg zijn.

Ontdaan van Zijn kleding, geen menselijke eer is er meer aan Hem te bekennen. Maar niet alleen een menselijke vernedering zal Hij ondergaan, ook nog eens vernederd van Godswege. Vernederd tot in de dood, ja, de dood van het kruis. Tot in de diepte van de hel, verlaten van God.

Over Hem gaat het hier. Deze Jezus, Die deze diepe, vernederende weg zal gaan, Hem is macht gegeven over alle vlees...

Wie zou dat zeggen? Welk mens zou dat nog belijden? Als je Hem straks aan een kruis ziet hangen? Hij? Macht? Over alle vlees? Over alle mensen dus?! En als het woord 'vlees' valt hier in dit Evangelie, dan ligt de nadruk erop, dat het hier om de mens gaat die in zonde gevallen is.

Vleselijk, verkocht onder de zonde, zo zou Paulus het later noemen. De mens, die daardoor sterfelijk is geworden, tijdelijk, vergankelijk.

En ja, inderdaad, deze macht heeft Jezus gekregen, als Zoon van God. Over alle vlees... Heel de wereld. Heel die wereld, die in zonde gevallen is. Zo had Jezus ook al getuigd, helemaal aan het begin, toen Hij in Judea was, samen met Zijn discipelen die daar aan het dopen waren bij de Jordaan.

Toen had Hij al gezegd (3:35) dat de Vader Hem alle dingen in de hand gegeven had. Hem is alle macht gegeven, in de hemel en op de aarde.

En straks... Na die verhoging, als Christus verheerlijkt zal worden, niet meer aan het kruis, maar verheerlijkt bij Zijn Vader, dan zal het des te meer tot uitdrukking komen.

Dit is de Waarheid. Hij is Koning, Hij leeft en Hij regeert tot in alle eeuwigheid.

Het is, zoals Paulus daarvan ook zal getuigen: Alle knie zal zich buigen, al die vleselijke knieën, en alle tong zal belijden dat Christus de Heere is.

Al is het wel de vraag wanneer en hoe wij onze knieën buigen. Wanneer en hoe wij Hem leren belijden...

Want als dit pas voor 't eerst zal gebeuren als wij de verheerlijkte Christus zullen zien van aangezicht tot aangezicht, na dit leven of na de wederkomst, dan is het wel te laat.

Want dan zal het een buigen worden, en een belijden worden, waarbij Hij zal moeten zeggen: Ga weg van Mij...

Het is daarom dat Hij ons nu stil laat worden, om te horen naar Zijn gebed. Om ons te verwonderen in dankbare verwondering en een ootmoedige verwondering, dat de Heilige Geest ons meeneemt, om gelovig mee te kijken en eerbiedig te luisteren naar dit gebed.

Hier bidt Mijn Verlosser. Hier bidt Hij, Die niet alleen met Zijn discipelen, maar ook met ons regelmatig aan tafel wil gaan, om te gedenken dat Hij alleen mijn leven is. Door Zijn dood bereid.

Hier bidt Hij, Die macht heeft ook over mijn vlees, mijn gevallen mens-zijn. Maar, hoor nu goed en kijk goed mee, gemeente. Er gaat namelijk wat over, van de ene hand in de andere. Dat is het wonder van de eeuwigheid, dat is het wonder van Gods liefde. Want de Vader neemt van die vleselijke mensen, en die geeft Hij in de handen van Zijn Zoon. Zo bidt Jezus hier. Kijk eens goed. Ja, dat is wat het geloof ziet. De Heere God heeft mij gegeven in de handen van Jezus, mijn vleselijkheid, het is meegegaan, met Hem, in deze kruisweg.

Aan Hem gegeven, in Zijn handen. Die handen, die doorboord zouden worden. Hij droeg mij mee aan Zijn kruis. Hij droeg mij mee, gegeven van Zijn Vader, in dit werk van de verzoening. Ook al had Hij alle macht gekregen over alle vlees en had Hij die macht ook kunnen gebruiken om alle vlees uit te roeien, te straffen, zoals wij verdiend hadden, deed Hij iets anders. Daarvoor wilde Zijn Vader er overhevelen, vanuit dat vlees, geven aan Zijn Zoon. Zie je jezelf er ook tussen zitten?

Want alzo lief heeft God u en jou gehad... Om je nu niet in je eigen vleselijkheid te laten omkomen, maar dat Hij u het eeuwige leven geve. Want dat is er uiteindelijk alleen maar vanuit deze handen, de handen van Jezus. Gegeven aan Jezus, van Zijn Vader, met dit als doel: om hun het eeuwige leven te geven.

Ook al betekende dat wel dat Hij hiervoor moest sterven. Want... zo heeft Jezus gezegd, Ik ben het levende Brood en wie van dit Brood eet, zal in der eeuwigheid leven.

En... Het Brood dat Ik geven zal is Mijn vlees, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld. Zo wilde Jezus Zichzelf geven, in overgave, ook al betekende dit wel, voor Zijn eigen vlees, dat Hij de dood zou sterven. Een vervloekte dood zelfs. Maar Hij wilde deze weg gaan, opdat het mogelijk zou

zijn, dat een ieder, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Of, zoals Hij het ook tegen de vrouw had gezegd bij de Jakobsbron bij Sichar (Samaria): Wie van Mij gedronken heeft, die zal in der eeuwigheid niet meer dorsten. Want, die uit de Waarheid is, die hoort Hem (Joh. 18:37), die hoort Jezus en Die Mijn Woord hoort, zegt Jezus (5:24), en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft. Die heeft het eeuwige leven en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven.

Alleen... Als het daarover gaat, en als het daar Jezus óm gaat – dat dit het doel is waarvoor Zijn Vader ons uit alle vlees gegeven heeft aan Zijn Zoon – dan is het wel de vraag: Wat is dan dat eeuwige leven? Wat houdt dit precies in?

Als we die vraag stellen aan één van de kinderen hier in de kerk, of aan een willekeurig persoon, dan zou het maar zo kunnen zijn dat we als eerste antwoord geven: Het eeuwige leven dat is dat we straks altijd bij God mogen zijn, in eeuwigheid, altijd bij Jezus in de hemel. Dat is het eeuwige leven.

Maar... dan gaan we nog weer even stil luisteren. Want wie uit Jezus is, die hoort naar Hem en daarom stil horen, als Hij in gebed is, in gesprek met Zijn Vader.

Want het kan maar zo zijn, dat wij te ver weg denken. Jezus heeft niet voor niets gezegd: Die in Mij gelooft, die heeft het eeuwige leven...

Hij zegt niet: Die zal het eeuwige leven krijgen, of: Die zal ooit eens het eeuwige leven in mogen gaan. Nee, die heeft het eeuwige leven...

Het begint dus hier en nu. En straks... Ja, dan mag het daar doorgaan, tijdloos, bij God in de hemel.

Maar dit is het eeuwige leven... Jezus geeft Zelf de uitleg in dit bijzondere gebed, voordat Hij van tafel gaat, voordat Hij naar Gethsemané en Golgotha gaat.

Het lijkt er op, alsof Hij hiermee laat blijken: mocht er nog onduidelijkheid zijn na alles wat Hij al gezegd heeft, gepreekt heeft, juist ook hierover – over het leven uit Hem – dan wordt het nu wel duidelijk. Want dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.

Kijk, dit betekent het om het eeuwige leven te hebben. Eeuwig leven betekent niet alleen straks en daarmee eindeloos. Zonder tijd.

Maar het laat vooral zien: het is een ander leven. Het heeft een andere kwaliteit. Gegeven aan Jezus Christus, uit de hand van de Vader, met dit duidelijke doel: te leven in een eeuwig leven.

Want hierdoor, zegt Jezus, zullen zij U kennen, de enige waarachtige God. God kennen, zoals Hij hier aangeroepen wordt, beleden wordt door Jezus: als Vader.

Dat is niet zomaar een kennis alleen met ons verstand. Je kunt het vergelijken met een gezond huwelijk of de band tussen goede vrienden of vriendinnen. Je deelt alles met elkaar. Je bent een open boek voor elkaar. Je vertrouwt elkaar door en door. Je kunt alles bij elkaar kwijt, je zorgen en je blijdschap, je verdriet en de mooie dingen, die je meemaakt.

En als dat er is met God, dan is dat inderdaad niet iets voor straks, na dit leven, maar dat is ook iets van nu.

Ja, straks zal het er volmaakt zijn – dat kunnen we ons nu nog niet voorstellen, zo volmaakt heerlijk dat dit zal zijn. Dit is de geloofspraktijk. Het eeuwige leven, dit is namelijk wat ook Petrus getuigt in 2 Petrus 3: dat wij zullen opwassen, groeien, zullen toenemen in de genade en in de kennis van onze Heere Jezus Christus.

Petrus wilde daarmee zeggen, of beter gezegd, de Heilige Geest zegt daarmee tot ons: Leer toch Christus kennen.

Laten al uw gedachten zich daarop concentreren. Zit je met vragen in je leven? Stel ze eerst eens aan Jezus. Wil je wijs worden? Begin bij God. De vreze des Heeren, dat is: eerbiedig horen naar Hem, dat is het beginsel, de kiem van de wetenschap.

Wat is er nou belangrijk in je leven? Ik wil God meer leren kennen, van hart tot hart en daarom kan ik niet anders dan studeren in de Bijbel. Want daarin hoor ik Gods stem. Tijd vrijmaken om stille tijd te houden, is dan niet moeilijk meer...

Als iemand ons vraagt of je vraagt het jezelf misschien weleens af, wat is nou zo kenmerkend aan een christen? Wat maakt nou dat we een waar christen zijn?

Dan is het wel dit: je kent Christus, Die door de Vader in de wereld gezonden is. En je gaat Hem steeds meer leren kennen. Het wordt almaar voller, opwassen, toenemen in de genade, meer en meer uit Christus leven,

omdat Hij je Leven is geworden. Omdat Hij de enige Waarheid is, omdat Hij de Weg is naar het Huis van je Vader.

Je kunt trouwens ook op een andere manier studeren in het Woord. Je gaat kennis vergaren. Daarbij kan het zo zijn dat je op een gegeven moment de Bijbel kunt spellen van voren naar achter en van achter naar voren.

Op die manier kun je dan een hele systematische theologie in je hoofd krijgen, alles precies denken te weten over wat de Bijbel zegt over God en over Christus en over de Heilige Geest. Over Wie Hij is en wat Zijn werk is. Maar dat hoeft dan nog niet het eeuwige leven te zijn, zoals Jezus het hier noemt.

Het kan namelijk zo zijn, dat je die kennis alleen maar aan het vergaren bent om zelf alles precies te kunnen weten en precies kunt uitleggen hoe de dingen in elkaar zitten, hoe God werkt enzovoort.

Maar ondertussen... Gaat het je bij die kennis niet om God, maar om jezelf. Dit eeuwige leven, dat staat in het teken, zoals ook dit gebed in dat teken staat, van de verheerlijking van God!

Waarom willen we God meer leren kennen, gemeente? Waarom wil je gevoed worden door Zijn Woord en door Zijn sacramenten?

Waarom zou je dat eigenlijk willen, toenemen in de genade en de kennis van God en van Jezus Christus, Die door Hem gezonden is in deze wereld?

Waarom eigenlijk?

Dat is eigenlijk de vraag naar de liefde. God kennen, Christus kennen en meer leren kennen, dat heeft te maken met een liefdesband. Dan gaat het niet meer om jezelf. Bij ware liefde gaat het je om de ander, gaat het je in dit geval om God. Dat is het eeuwige leven.

Want als je ziet, met welk een liefde Hij ons eerst heeft liefgehad, dat Hij door die liefde gedrongen, ons heeft gegeven aan Zijn Zoon. Dat Jezus ons vlees wilde meenemen, meedragen in Zijn verhoging aan het kruis. Hiervoor is Hij gezonden door Zijn Vader, in deze wereld gekomen, om de wil van Zijn Vader te volbrengen.

En dat er niemand uit Zijn hand zou vallen, allen meegenomen, opdat wij Hem daardoor leren kennen, meer en meer als de Heere en Heiland, vol van genade en waarheid.

Ja, genade voor genade, zo komt Hij tot ons. Dan kan het niet anders of deze liefde wordt wederzijds!

Nee, het eeuwige leven is geen bepaalde hoeveelheid, droge verstandelijke kennis. Hier is het hart bij betrokken. Het is een liefdesband, een vertrouwensband. Het is een belijden: U, Heere, U, Vader, U bent de enige waarachtige God. Er is geen andere. U bent volkomen betrouwbaar. Want dat heeft U nu juist laten zien in de zending van Uw Zoon. Al Uw beloften over Hem, zijn uitgekomen. U bent waarachtig, volkomen betrouwbaar. Want door Hem te zenden, heeft U ook de mogelijkheid gegeven om Uzelf te kennen. Een andere mogelijkheid was er niet en is er niet. Gemeente, in de gave van Zijn Zoon heeft de Vader Zich in het hart laten kijken. En door het Woord heeft Hij dat ook vandaag weer willen doen. Opdat wij Hem kennen en meer en meer, in stille verwondering. Dit is God. En niet zomaar een God, de enige waarachtige God. Ja... Mijn Vader, door Jezus Christus, Zijn Zoon. Wat een genade. Wat een liefdevolle ontferming dat Hij Zich zo aan ons laat kennen. Want, zo heeft Jezus immers gesproken: Wie Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien. In Jezus ontdek je je hemelse Vader, meer en meer. Barmhartig en genadig is de Heere, lankmoedig en groot van goedertierenheid. Je kunt niet anders meer dan dit belijden, dan Hem hierin grootmaken. Hem aanbidden. Dank U, Vader, voor dit gebed van Uw Zoon. Dank U, dat U ons daarin wilde meenemen, in deze verwondering, dat U ons wilde geven aan Hem, gezonden in deze wereld. Hierom, om ons dit eeuwige leven te schenken. U te kennen, door Hem. Dank U, voor Uw eeuwige liefde, Uw vergevende liefde, in Hem aan ons betoond. Dank, duizendmaal, ja een eeuwigheid dank en eer, voor deze ongekende genade aan ons betoond.

Amen